

BASÍLICA
•
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

Num.

830

28
novembre
2021

Advent, temps d'Esperança

Lluís Ramis, rector

Aquest dissabte per la tarda (27 de novembre), a partir del res de vespres començarem un nou any litúrgic amb el temps d'Advent, les quatre setmanes que precedeixen al Nadal i ens preparen per a celebrar l'esdeveniment més important de la història de la humanitat: que Déu s'ha fet home.

I una virtut molt pròpia de l'Advent és l'esperança. Esperança que parteix de la realitat que estem vivint. Tant en les coses negatives, començant per la pandèmia del coronavirus que no s'ha acabat —ara estem entrant en una sisena onada, amb les seves conseqüències a nivell sanitari, social i econòmic—, l'encariment de l'electricitat, el gas, l'aigua, la gasolina i molts productes de primera i segona necessitat, la crisi ecològica, i tants i tants altres patiments i injustícies que tenim en aquests moments. Com en les coses positives: solidaritat, lluita per la justícia i la pau, amor... que també observem al nostre entorn.

Esperança que es dirigeix a l'adveniment definitiu del Regne de Déu, del qual i des de l'encarnació del Fill de Déu ja en tenim alguns elements, però que ara ens toca a nosaltres fer-lo més present en el món.

Una esperança en que al final arribarà un moment en que no hi haurà cap altre relació entre les persones i els pobles que no sigui la de l'Amor, on Déu es manifesta plenament.

El camí de l'esperança exigeix la conversió i a això ens convidarà Joan Baptista en algun dels evangelis d'Advent. Conversió que ha de comportar un canvi profund en la nostra manera de viure i en la forma com aquesta s'expressa.

Hem d'esperar amb tota la comunitat eclesial i amb totes aquelles persones de bona voluntat que estan disposades a treballar per aconseguir un món millor per a tots.

I tres personatges ens ajudaran en aquest temps litúrgic a fer aquest camí: Isaïes, el profeta que manté l'esperança en el poble en temps de l'exili; Joan Baptista, que alimenta l'esperança del poble predicant el baptisme de conversió i anunciant la imminent arribada del Messies; i Maria, la jove del poble que no perd l'esperança en Déu i que està disposada a complir sempre la seva voluntat.

I permeteu que acabi amb una mena de paràbola sobre la importància de l'esperança:

Quatre espelmes cremaven en una corona d'Advent. Ho feien tan silenciosament que es va poder escoltar com parlaven entre elles.

La primera espelma va gemegar i va dir: "Jo soc la Pau. La meva llum il·lumina però els homes no guarden la pau". I la seva llum es va fer més i més feble fins apagar-se totalment.

La segona espelma va dir: "Em dic Fe, però aquí no hi faig res. Els homes no volen saber res de Déu. No té sentit seguir cremant més". Una brisa va bufar per l'habitació, i la segona espelma es va apagar.

En veu baixa i trista la tercera espelma va dir: "Jo soc l'Amor. Ja no tinc forces per il·luminar. Els homes em deixen de costat. Estant mirant-se només a si mateixos, i obliden els que haurien d'estimar". I amb una darrera guspira es va apagar també aquesta llum.

En aquell moment va entrar a l'habitació un nen, va mirar les espelmes i va dir: "Però vosaltres heu de fer llum, i no augmentar la foscor!". I quasi es va posar a plorar.

Aleshores es va escoltar també a la quarta espelma dient: "No tinguis por! Mentre jo estigui cremant, podem encendre de nou les altres espelmes. Soc l'Esperança".

Amb una candela el nen va prendre llum de la darrera espelma i la va passar a les altres.

La flama de l'esperança mai no ha d'apagar-se en la nostra vida... I cadascú de nosaltres ha de cuidar la llum de la Pau, de la Fe, de l'Amor i de l'Esperança.

Catequesi sobre el "Pare nostre". 15 Deslliura'ns del mal.

Arribem finalment a la setena petició del "Pare nostre": «Deslliura'ns del mal» (Mt 6,13b).

Amb aquesta expressió, el que prega no demana només no ser abandonat en el moment de la temptació, sinó que demana també ser alliberat del mal. El verb grec original és molt fort: evoca la presència del maligne que tendeix a agafar-nos i a mossegar-nos (cf. 1 Pe 5,8) i del qual es demana a Déu l'alliberament. L'apòstol Pere diu també que el maligne, el diable, és al voltant nostre com un lleó furiós, per devorar-nos, i nosaltres demanem a Déu que ens alliberi.

Amb aquesta doble súplica: "no ens abandonis" i "deslliura'ns", apareix una característica essencial de la pregària cristiana. Jesús ensenya als seus amics a col·locar la invocació del Pare davant de tot, també i especialment en els moments en què el maligne fa sentir la seva presència amenaçadora. De fet, la pregària cristiana no tanca els ulls a la vida. És una pregària filial i no una pregària infantil. No està tan captivada per la paternitat de Déu, que s'oblida que el camí de l'home està ple de dificultats. Si no hi hagués els últims versets del "Pare nostre" com podrien pregar els pecadors, els perseguits, els desesperats, els moribunds? L'última petició és realment la nostra petició quan estem al límit.

Hi ha un mal en la nostra vida, que té una presència indiscutible. Els llibres d'història són el catàleg desolat de com la nostra existència en aquest món és sovint una aventura fallida. És un mal misteriós, que segurament no és obra de Déu, sinó que penetra silenciosament en els plecs de la història. Silenciosos com la serp que porta el verí en silenci. De vegades sembla que prengui el relleu: alguns dies la seva presència sembla encara més clara que la de la misericòrdia de Déu.

La persona que resa no és cega, i veu clarament davant dels ulls aquest mal tan molest, i per tant, contrari al misteri de Déu. Ho veu en la natura, en la història, fins i tot en el seu propi cor. Perquè no hi ha ningú enmig de nosaltres que pugui dir que està exempt del mal, o que com a mínim no ha estat mai temptat. Tots nosaltres sabem què és el mal; tots nosaltres sabem què és la temptació; tots nosaltres hem experimentat en la nostra pròpia carn la temptació, de qualsevol pecat. Però és el temptador que ens mou i ens empeny vers el mal, dient-nos: "fes això, pensa això, segueix aquell camí".

L'últim crit del "Pare nostre" és llançat contra aquest mal "de gran abast", que té sota el seu para-sol les experiències més diverses: el dol de l'home, el dolor innocent, l'esclavitud, la instrumentalització de l'altre, el plany dels infants innocents. Tots aquests esdeveniments protesten en el cor de l'home i es converteixen en una veu en l'última paraula de la pregària de Jesús.

És precisament en les narracions de la Passió que algunes expressions del "Pare nostre" troben el seu ressò més impressionant. Diu Jesús: «Abbà! Pare! A Tu tot t'és possible: allunya de mi aquest calze! Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols» (Mc 14,36). Jesús experimenta plenament la força del mal. No només la mort, sinó la mort de creu. No només la soledat, sinó també el menyspreu, la humiliació. No només la malícia, sinó també la crueltat, l'acarnissament contra Ell. Això és el que és l'home: un ésser consagrat a la vida, que somnia l'amor i el bé, però que després s'exposa contínuament al mal, fins al punt que podem ser temptats de desconfiar de l'home.

Estimats germans i germanes, així el “Pare nostre” s’assembla a una simfonia que demana fer-se realitat en cadascun de nosaltres. El cristià sap com n’és d’aclaparador el poder del mal, i al mateix temps experimenta com Jesús, que mai ha sucumbit a la seva adulació, està de part nostra i ve a ajudar-nos.

Així la pregària de Jesús ens deixa l’herència més preciosa: la presència del Fill de Déu que ens ha alliberat del mal, lluitant per convertir-lo. A l’hora del combat final, demana a Pere que posi l’espasa a la beina, assegura el paradís al lladre penedit, a tots els homes que eren a prop, conscients de la tragèdia que s’estava consumant, ofereix una paraula de pau: «Pare, perdona’ls perquè no saben el que fan» (Lc 23,34).

Del perdó de Jesús en la creu en sorgeix la pau, la veritable pau ve de la creu: és do del Ressuscitat, un do que ens dona Jesús. Penseu que la primera salutació de Jesús ressuscitat és “pau a vosaltres”, pau a les vostres ànimes, als vostres cors, a les vostres vides. El Senyor ens dona la pau, ens dona el perdó, però nosaltres hem de demanar: “deslliura’ns del mal”, per no caure en el mal. Aquesta és la nostra esperança, la força que ens dona Jesús ressuscitat, que és aquí, entre nosaltres: és aquí. És aquí amb aquella força que ens dona per seguir endavant, i ens promet alliberar-nos del mal d’aquella creu. Ensenya’ns que Jesús ens crida a portar-la amb Ell, confiant-nos amb confiança al teu amor de Pare. Gràcies.

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.
Publicat a Catalunya Religió.*

Properes activitats d’Advent

Xerrada d’Advent: diumenge 12 de desembre a les 11h. a la capella de la Sang pel rector de la parròquia.

Benedicció del pessebre parroquial: diumenge 19 de desembre, després de la missa de 12h.

Resultat de la col·lecta pel Plat del Pobre

A la col·lecta del Plat del Pobre Vergonyant de Santa Maria del Pi del cap de setmana del 20 i 21 de novembre es van recollir 512 €. Moltes gràcies per les vostres aportacions!

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43

info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l’indret d’acollida de la parròquia.
Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:
despatx.santamariadelpi@gmail.com